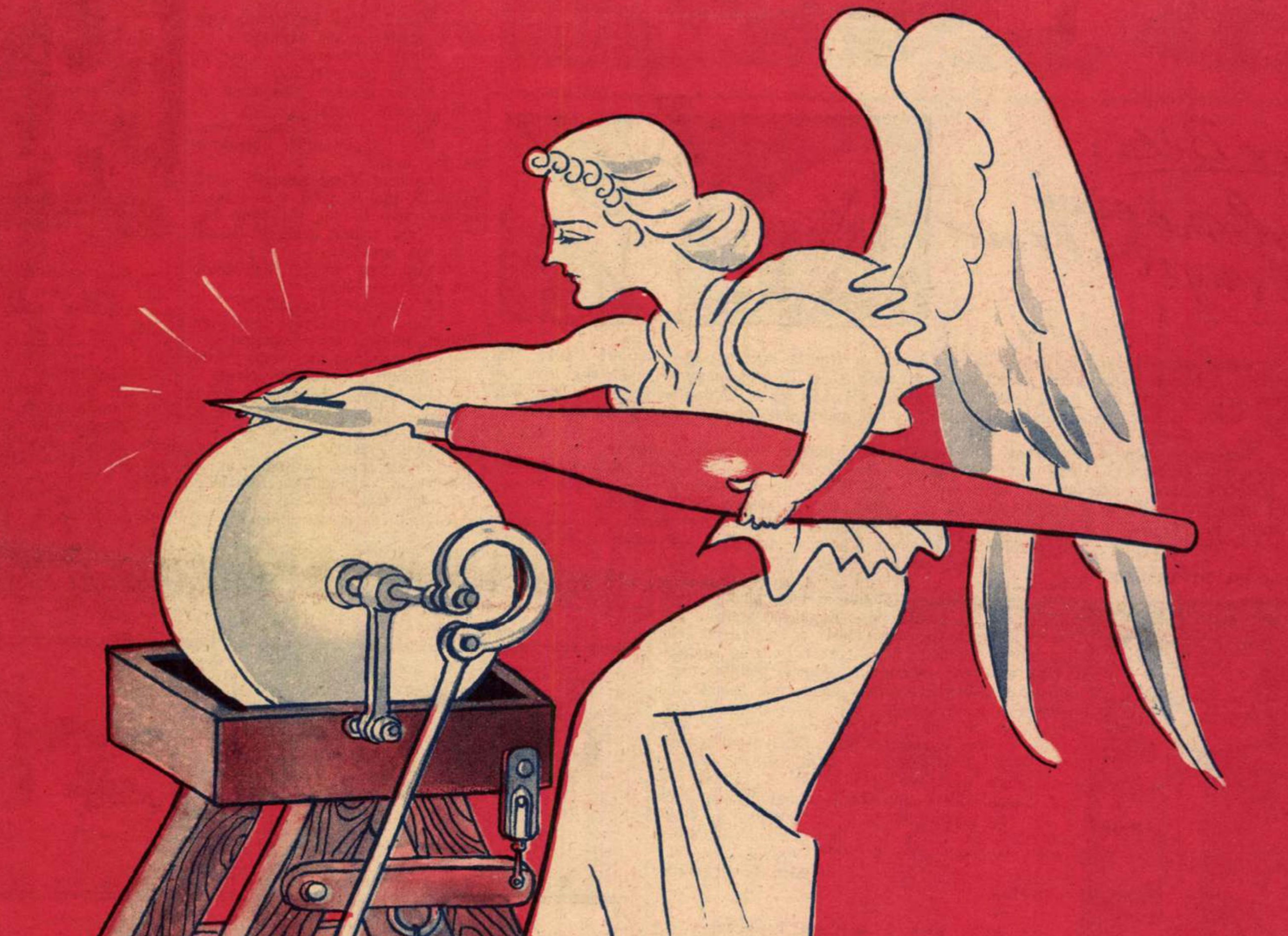
VII. évfolyam, 16. szám

1951. április 19

Ludas Matyi

Békeharc!

70 fillér

A hadianyaggyáros mérleget csinál

ALKU

(A francia kormány lapjai panaszkodva írják, hogy a párisiak nem hajlandók lakást adni az amerikai katonatiszteknek. Alábbi beszélgetés egy amerikai főhadnagy és egy párisi lakos között folyik le.)

— Madame Durand?
— Igen, uram.
— Well... Ügy hallottam, hogy önnek kiadó szobái vannak.
— Kinek a részére?
— Az én részemre.
— Az ön részére nincsenek kiadó szobáim, uram.
— Miért nincsenek, asszonyom?
— Mert tönkretették Franciaországot, uram.
— Az nem jelent semmit, asszonyom. A szobát azért nem tesszük tönkre, arra tudunk vigyázni. Egy szobát ma sokkal nehezebb kapni, mint egy országot.
— Sajnálom, uram. Próbálkozzék a szomszédban.
— A szomszéd lakásban?
— Nem. A szomszéd országban. Franco nagyon szereti magukat.
— Jól gondolja meg, asszonyom!
— Már meggondoltam, uram.
— Én nagyon befolyásos ember vagyok... Eisenhower testi-lelki jóbarátom...
— Nem érdekel.
— Pedig sokat tehetnék az ön érdekében! Akármilyen kívánsága van, egy szót szólok a főparancsnok úrnak és el van intézve!
— Csakugyan?
— De mennyire!
— Mindent el tud intézni?
— Nézzen rám asszonyom! Egy szót szólok a parancsnoknak és már el is van intézve! Mi a kívánsága?
— Az, hogy mindnyájan menjenek a fenébe...

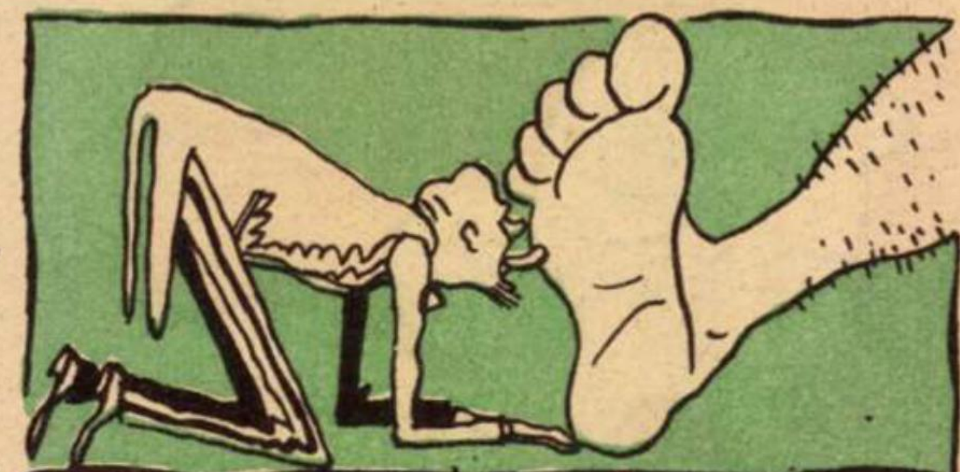
Gyakornoknak sem jó

(Okkultista lap jelenik meg Olaszországban, melynek szellemek a külső munkatársai.)

— Nézze kedves Dante mester, a cikkei még nem egészen jók, tanulmányoznia kellene az amerikai sajtót...

Gádor Béla: Diplomáciai bonyodalom

1.

A bonyodalom azzal kezdődött, hogy Vincent Auriol, a francia köztársaság viharvert elnöke Washingtonba utazott. A francia sajtó szerint az öregúr azért utazott az USA-ba, hogy Wilson elnök 1919. évi látogatását visszaadja. Az egész ügy Auriolnénak jutott eszébe, aki még ma is nagyon nett asszony. Egy este ugyanis, amikor Auriol bácsi éppen a kályha mellett üldögélve melengette marshallizált lábszárait, felesége halkan, dallamosan felsikoltott:

— Te, Vincent, — mondja az asszony — visszaadtad te annak a Wilsonnak a vizitet?

— Megvan! — motyogta Auriol bácsi torkaszakadtából és elővett zsebéből egy koszos zsebkendőt, amelyre egy göb volt kötve. — Ez az, ami nem jut eszembe 32 éve, akkor kötöttem ezt a görcsöt a zsebkendőre. Asszony, csomagold be a fogkefémet és két gallért, holnap megyek Washingtonba.

Igy került Vincent Auriol Washingtonba, legalábbis a francia sajtó állítása szerint. Hát ott aztán mit csinált? Hát bizony súlyos bonyodalmakat. Nem avval volt a baj, hogy már nem Wilson az elnök, hanem Truman, ezt sikerült az öregúrnak két nap alatt megmagyarázni. Különben is, neki mindegy volt. elnöki talp, az elnöki talp. Nyalintott néhány jóízűt és felmondta a leckét, amit otthon felírtak neki. Biztosította gazdáit, hogy „Franciaország minden áldozatra képes" és hogy a „francia politikai helyzet stabil." Annyira stabil, hogy már hetek óta ugyanaz a miniszterelnök van és az sincs kizárva, hogy mire hazamegy, még mindig ugyanaz lesz. Ezután könnyes szemekkel becsületszavát adta, hogy Franciaországban nincsenek sztrájkok, azt csak a kommunista ujságírók találták ki. A francia nép úgy gondolkodik — mondta, — ahogy Wilson elnök úr... vagy Truman elnök úr... általában az elnök urak kívánják. És ha nem úgy gondolkodik, akkor beléjük lövetnek. Erre is becsületszavát adta, mire megkapta az amerikai becsületrendet, és meghívták vacsorára.

2.

Na, aztán ezen a vacsorán kezdődött a baj Ugyanis Trygve Liet, az ENSZ főtitkárát Aurioltól a hatodik helyre ültették, holott az ötödik hely illette volna meg. De ez még semmi. Trygve Lie feleségét Ralph Bunche felesége után ültették, holott Bunche az ENSZ gyámsági osztályának az igazgatója, tehát alacsonyabb rangú, mint Trygve Lie. Igy az egész vacsora botrányba fulladt. Trygve Lie olyan messze került Aurioltól, hogy alig hallotta a csámcsogását, miközben Bunche-né, ez a közönséges gyámigazgató-feleség csak úgy páváskodott a tizenegyedik helyen. Trygve Lie dühében egyáltalán nem vett a garnirungból, mire Truman rosszalóan csóválta a fejét. A botrányt még tetőzte, hogy mindenki rájött a szörnyű sérelemre és kezdte vizsgálgatni, vajjon őt jól ültették-e. Ebből újabb sértődések sorozata lett, mert például olyanok derültek ki, hogy az acéltröszt elnökének feleségét Spellman biboros után ültették és így tovább. Asztalbontás után pedig, amikor átmentek a dohányzó helyiségbe, mindenki helyre akarta hozni a rajta esett sérelmet és olyan lökdösődés támadt az ajtónál, hogy Auriol majd elsüllyedt szégyenében. Trygve Lie másnap bejelentette tiltakozását a newyorki városháza vezetőségénél és az ügynek még lesz folytatása. Egyesek nemzetközi bizottság kinevezését követelik, amelynek elnöke egy közismert tánc- és illemtanár volna. Mások azt sürgetik, hogy gyorsan fejezzék be a koreai háborút és Csang-Kai-Sek foglalja el azonnal egész Kinát, hogy az ENSZ kizárólag ezzel a fontos kérdéssel foglalkozhassék.

Auriolról pedig közben megfeledkeztek. Ő szépen hazaballagott Párisba és így szólt a feleségéhez:

— Látod, cicukám, ezért nem szabad nőnek beleszólni a politikába. Vidd ki ezt a becsületrendet a spájzba és hagyjál dolgozni.

Azzal bement a dolgozószobájába és dühösen leült a panamái közé, úgy hogy csak a fejebúbja látszott ki.

Gyorsbeadási prémium

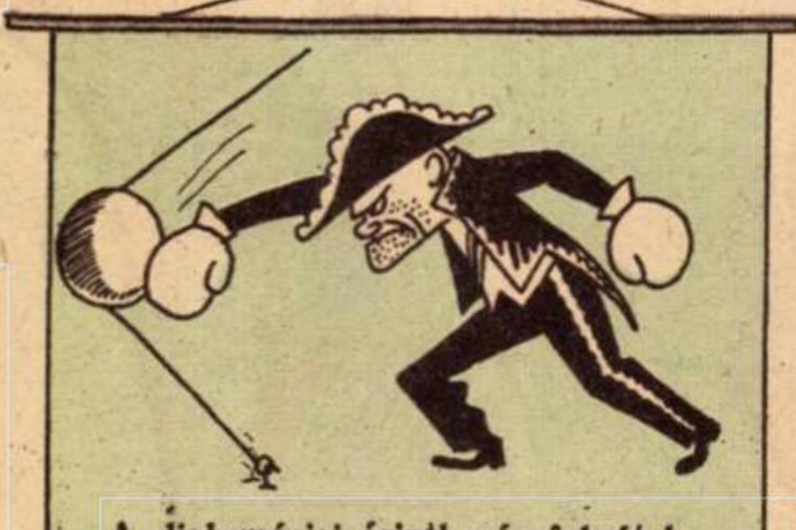
A tyúk: Rögtön kiadom!
A gazdaasszony: Rögtön beadom!

Tavaszi vizit

Harkály doktor: Na, mondja szépen azt, hogy á á á...

JUGOSZLÁV diplomata iskola

A diplomáciai érintkezés felvétele.

A kormány álláspontjának ismertetése.

Villásreggeli.

Célzás néhány kényes kérdésre.

Az igazgató és a tanári kar növendékei körében.

New-Yorkból jelentjük

— Szenzációs interjú a kis Billel, aki megölte apját és anyját, hogy résztvehessen az árvaházi díszvacsorán!

A tőkés fia

— Mondd fiam, te mi akarsz lenni?
— És te mi?

— Miért jöttél haza korábban az irodából fiacskám? A főnököd nálam van, ha meglát, botrány lesz...

MacArthur dióhéjban

MacArthur megbukott, utóda Ridgway, ez összesen harmincnyolc. Az egyik ugyanis tizenkilenc, a másik egy híján húsz. Ennek ellenére MacArthurt illik röviden elbúcsúztatni, aminthogy rövidesen nyilván Ridgwayt is illeni fog röviden elbúcsúztatni.

MacArthur, mint a legtöbb magasrangú amerikai katonatiszt, katonai pályafutását a newyorki tőzsdén kezdte. Miután felismerték az értékpapirok terén való jártasságát, hamarosan tábornok lett. Ezt a pályát rövidesen megkedvelte, mivel itt -a tőzsdével ellentétben, nemcsak pénzszomját, hanem vérszomját is kielégithette. Amellett a katonai pálya jövedelmezőbbnek is bizonyult, mert a tőzsdén csak az eladott értékpapirok után kapott százalékot, a hadiszállítások után nem. Első nagyszabású haditette a Fülöp-szigeteken zajlott le. Noha a japánok elfoglalták a Fülöp-szigeteket, az amerikai hadsereg egy részét sikerült onnan kimentenie. Az amerikai hadseregnek ez az egy része ő volt. Az ostromlott Corregidorból repülőgépen szökött Ausztráliába, hogy azonban önzéssel ne vádolhassák, otthagyta a japánoknak a saját hadseregét, noha akkor még nem tudta, hogy kap-e valaha másikat.

Fenti ragyogó haditetteiért Japán amerikai parancsnokává tették. E minőségében a mikádóval együtt gyakorolta a hatalmat. Övé volt a hatalom és a mikádóé a gyakorlat. Más szóval Japánban az történt, amit az istencsászár akart MacArthur parancsára.

Tavaly, mint gyakorlott tőzsdei specialistát őt tette meg Truman a Korea elleni rablóhadjárat fővezérévé. Az ártatlanul legyilkolt koreai hazafiak halála mindazonáltal nem terheli a lelkiismeretét, mivel ilyen sohasem volt neki.

Mi lesz veled, gengszterke?

Miután Douglas MacArthur, a Távolkelet 1. sz. közellensége nemcsak fütyült Trumanra, hanem „köpött" is (elárulta a támadó terveket), a megrémült cinkosok eltávolították őt a bandavezéri székből. MacArthur, aki már gyakran visszavonult Koreában, most végleg visszavonult. Truman felmentette őt főparancsnoki tiszte alól, viszont Truman nem tévesztendő össze a jövőbeli nemzetközi bírósággal, amely nem felmenteni fogja MacArthurt, hanem felkötni.

Felmerül azonban a kérdés, hogy mihez kezd MacArthur, aki végül mégis csak állás nélkül maradt. Tokiói jelentés szerint lázasan bújja az apróhirdetéseket, s rövidesen munkanélküli felvonulást rendez Truman előtt.

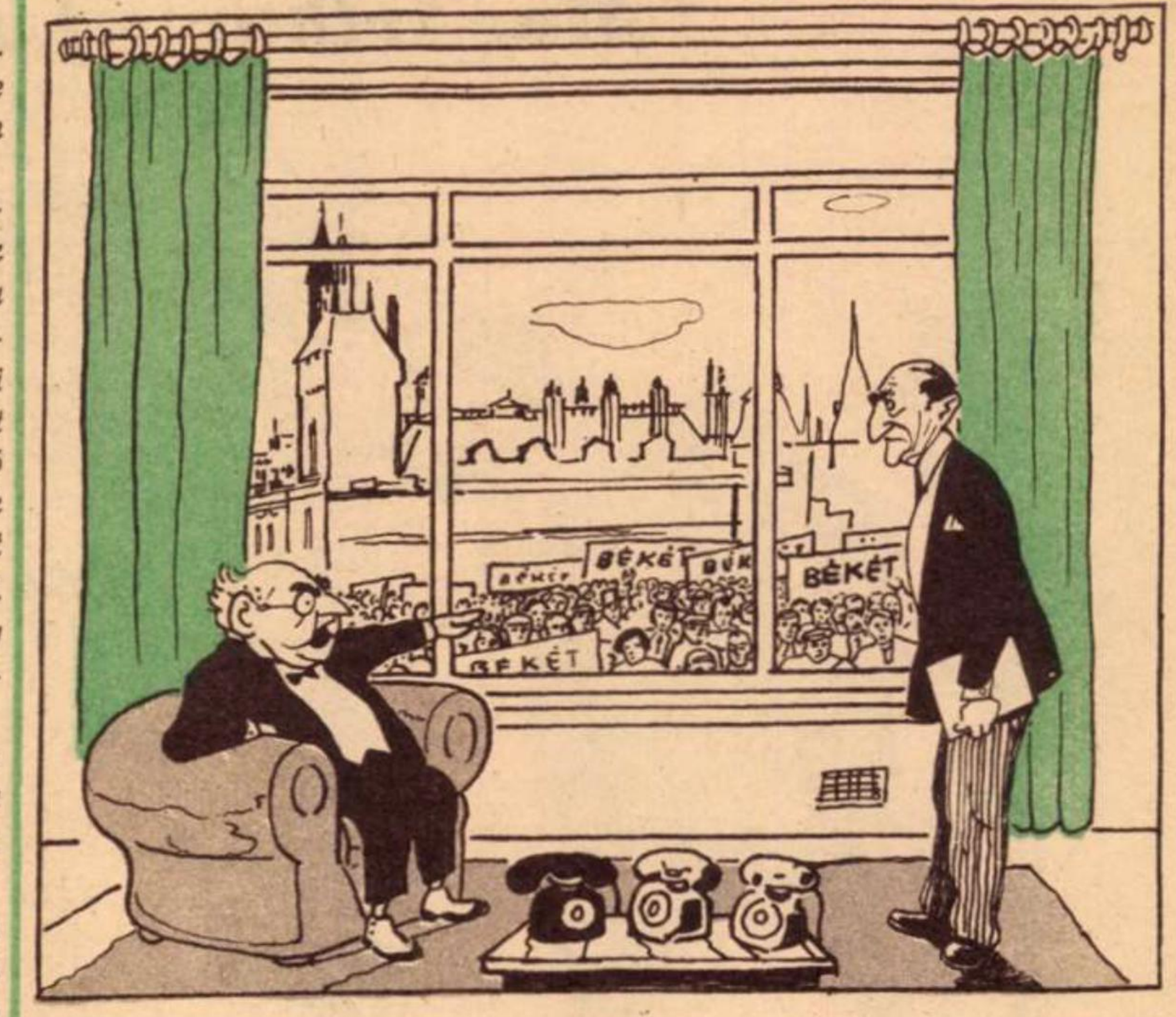
A „humanista" Amerikában azonban gondoskodás történik a legutolsó gengszterről is, s ezért Douglas máris több ajánlatot kapott. Hollywoodban több szerep eljátszására kérték fel. Felajánlották neki a „Frankenstein", a „Jack, a hasfelmetsző" és a „Drakula" címszerepét. Ezenkívül egy még borzalmasab filmhez, a „MacArthur élete" címűhöz akarták szerződtetni. Ez a hír nyugtalanságot okozott az eddigi rémszínészek között, piszkos konkurrenciát látnak abban, hogy egy még náluk is borzalmasabb alak tűnik fel a vérfagyasztás terén.

Az Al Capone Utódai Gyilkosság Co. is ajánlatot tett a tábornoknak, de félnek attól, hogy MacArthur a koreai méretek után nagyon szegényesnek fogja találni az orgyilkosságok amerikai méreteit. Igaz viszont, hogy az új erő bevonásával lényegesen ki lehet bővíteni az üzletmenetet.

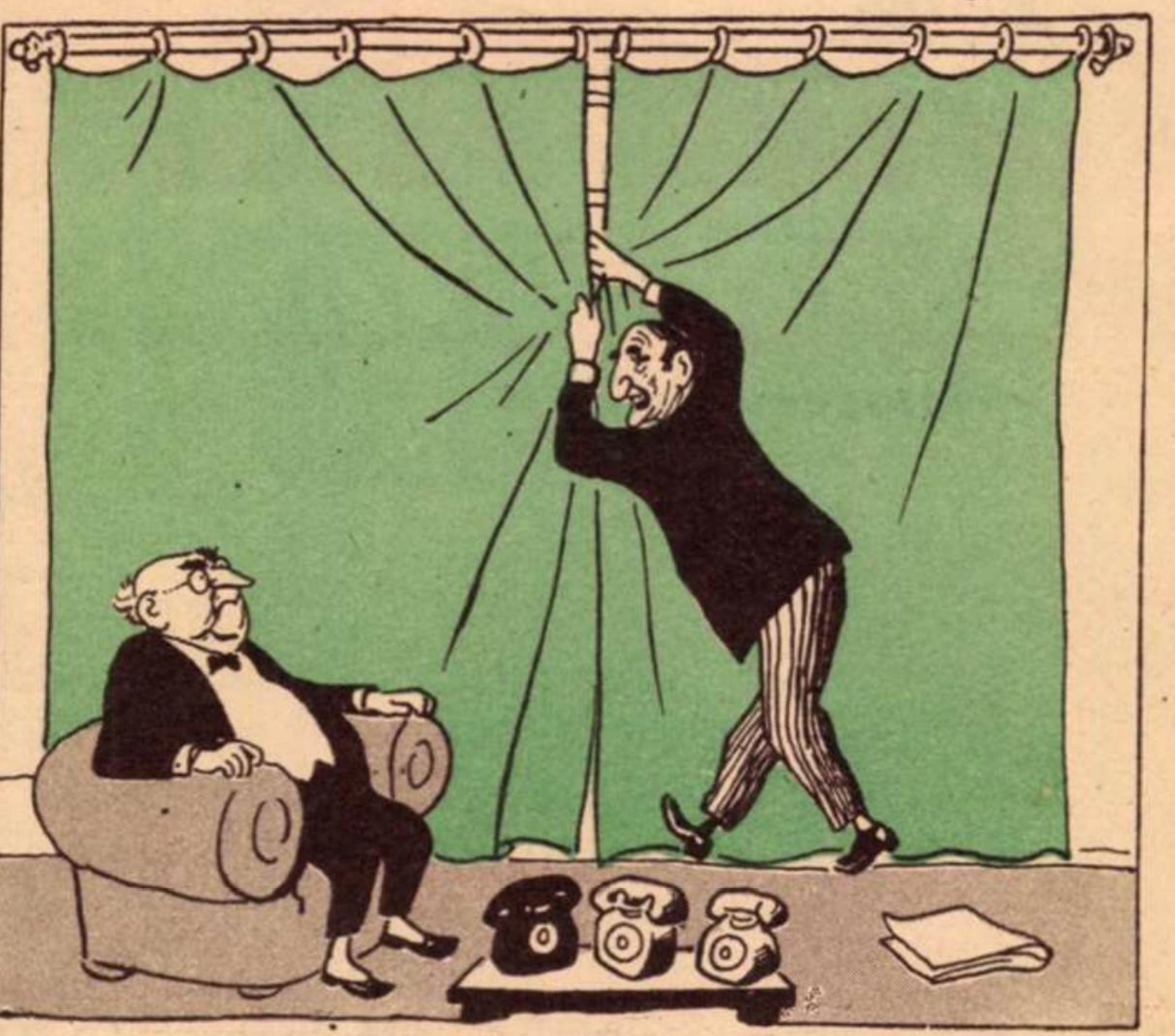
Mint szakértő gyujtogatót meghívták fűtőnek is, ezt azonban nem vállalta, mert Koreában éppen elég melege volt, s különben is nehezen tudná megszokni, hogy házak helyett szenet és fát égessen. Meghívták a csikágói vágóhídra taglózónak, New Yorkba hóhérnak, továbbá sintérnek, ezenkívül favágónak, hogy ha más nincs, legalább erdőt irthasson.

Lapzártakor jelentik, hogy a newyorki állatkert meghívta őt vadállatnak. MacArthur szemében ez az ajánlat a legrokonszenvesebb, mert így legalább nem kellene eddigi megszokott életmódján változtatnia. Csak arról van szó, hogy tudnak-e megfelelő mennyiségű vért biztosítani számára.

Békét! Békét! Békét!

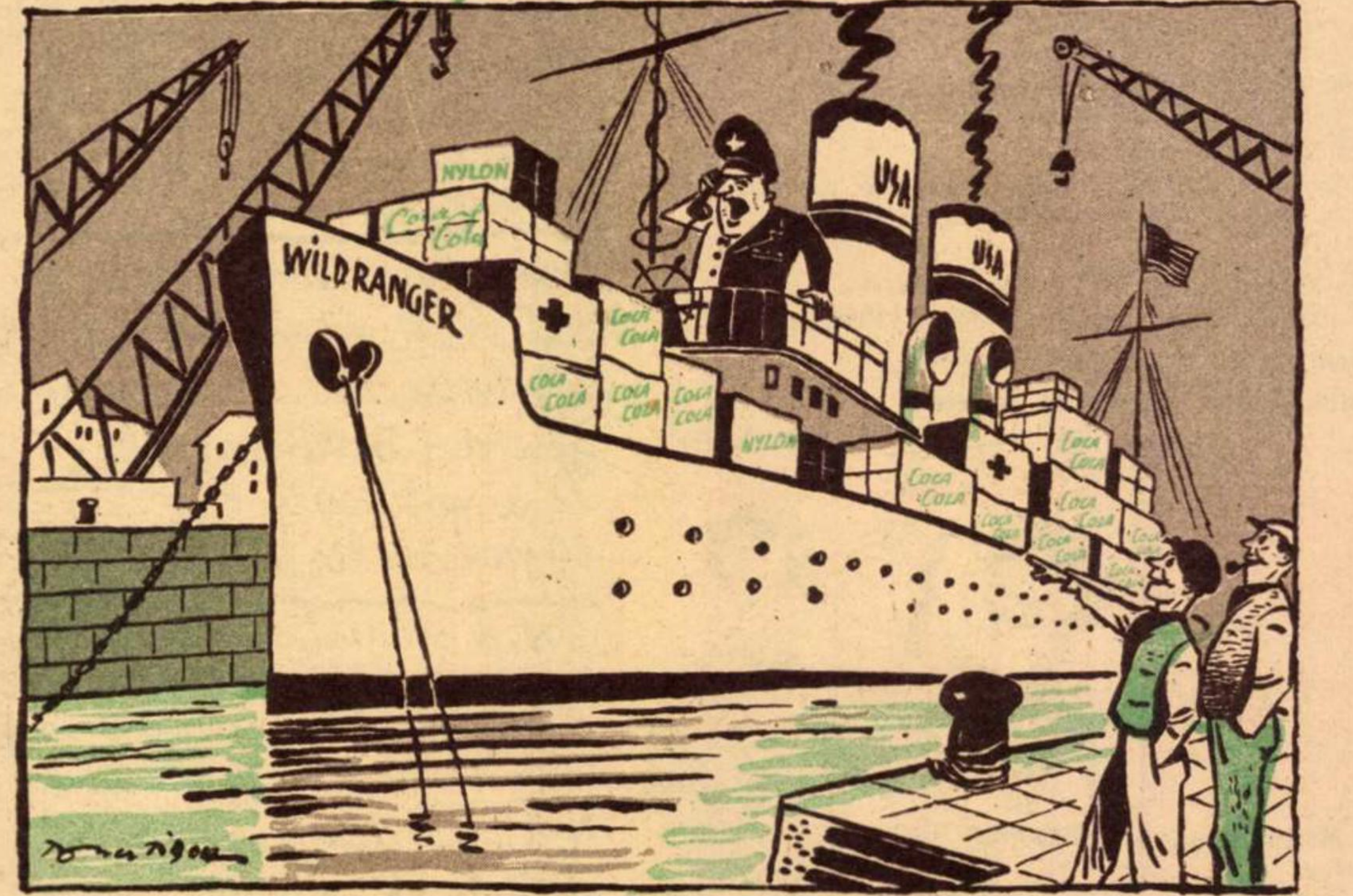

Gyártulajdonos (az igazgatóhoz): Ezt nem akarom látni! Intézkedjék azonnal!

— Kéremalássan! (KROKODIL, MOSZKVA).

Egy francia kikötőben

Kapitány: Halló New-York? Itt vagyok, de nem rakják ki a fegyvereket, mit csináljak?
Gyáros: Festesse át a ládákat nylonra vagy Cocacolára.
Kapitány: Már átfestettem. Ismerik a trükköt.

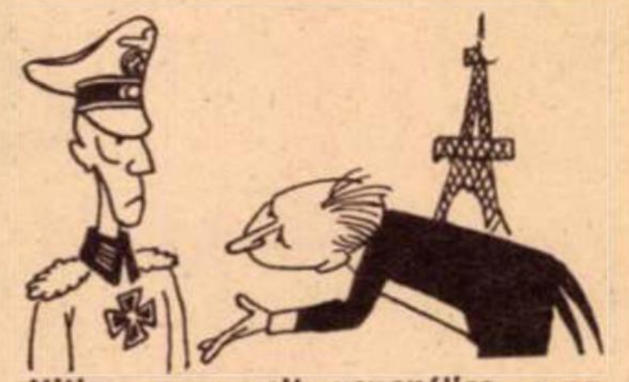
Csehszlovák humor

Két ember suttog a Wall Streeten:
— Mit szól hozzá? Úgy néz ki a dolog, hogy nem lesz háború.
Erre hozzájuk lép egy rendőr, aki mégis meghallotta, hogy mit beszélnek:
— Uraim, letartóztatom magukat, mert rémhíreket terjesztenek, melyek itt pánikot idézhetnek elő.

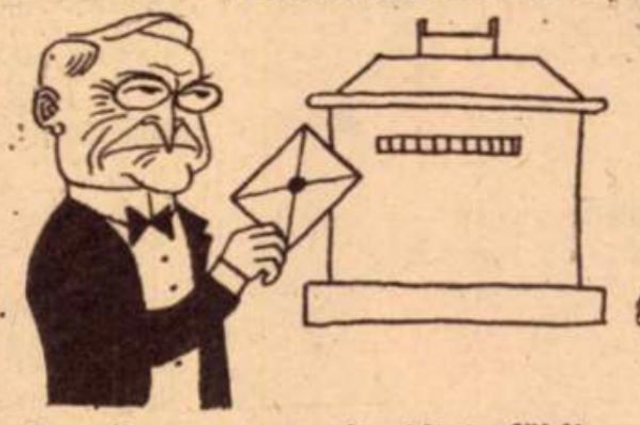
•

Trumannak egy szoborleleplezésen kellett volna résztvennie. Az utolsó pillanatban azonban meggondolta magát, s a következő levelet küldte maga helyett:
„Nem megyek. Az utóbbi időben már kezd elegem lenni a leleplezésekből."

(DIKOBRAZ, PRÁGA)

Hitler egy volt generálisa megérkezett Párisba, s az ünnepélyes fogadtatás után félénken megjegyezte, hogy csak azt nem szeretné, ha találkozna egy áldozatával, akit a megszállás alatt megkínzott.
De a fogadására kiküldött megbízott megnyugtatta:
— Ettől nem kell félnie. A börtönök meglátogatása nincs a programmunkban.

Amerika a nagy ellentétek földje. Bizonyitja ezt az is, hogy a legsötétebb és legfeketébb gondolatok a Fehér Házból származnak.
Az egyik ismételten késő hivatalnokot megkérdezi a kartársa:
— Miért késtél már megint?
— Elaludtam.
— Micsoda? — csodálkozik a kartársa. — Hát te otthon is alszol?!

Az ENSZ argentin delegátusát New-Yorkban egy éjszaka megtámadta egy gengszter. A delegatus élénken tiltakozik, megmondja, hogy kicsoda, de azért a fenyegető pisztolycső előtt csak felemeli a kezét. A rabló gondosan kiüríti a zsebeit, s gúnyosan megjegyzi:
— Tehát maga az ENSZ egyik képviselője? Nos akkor most az egyszer legalább tudja, miért emelte fel a kezét . . .

(ROHAC, POZSONY)

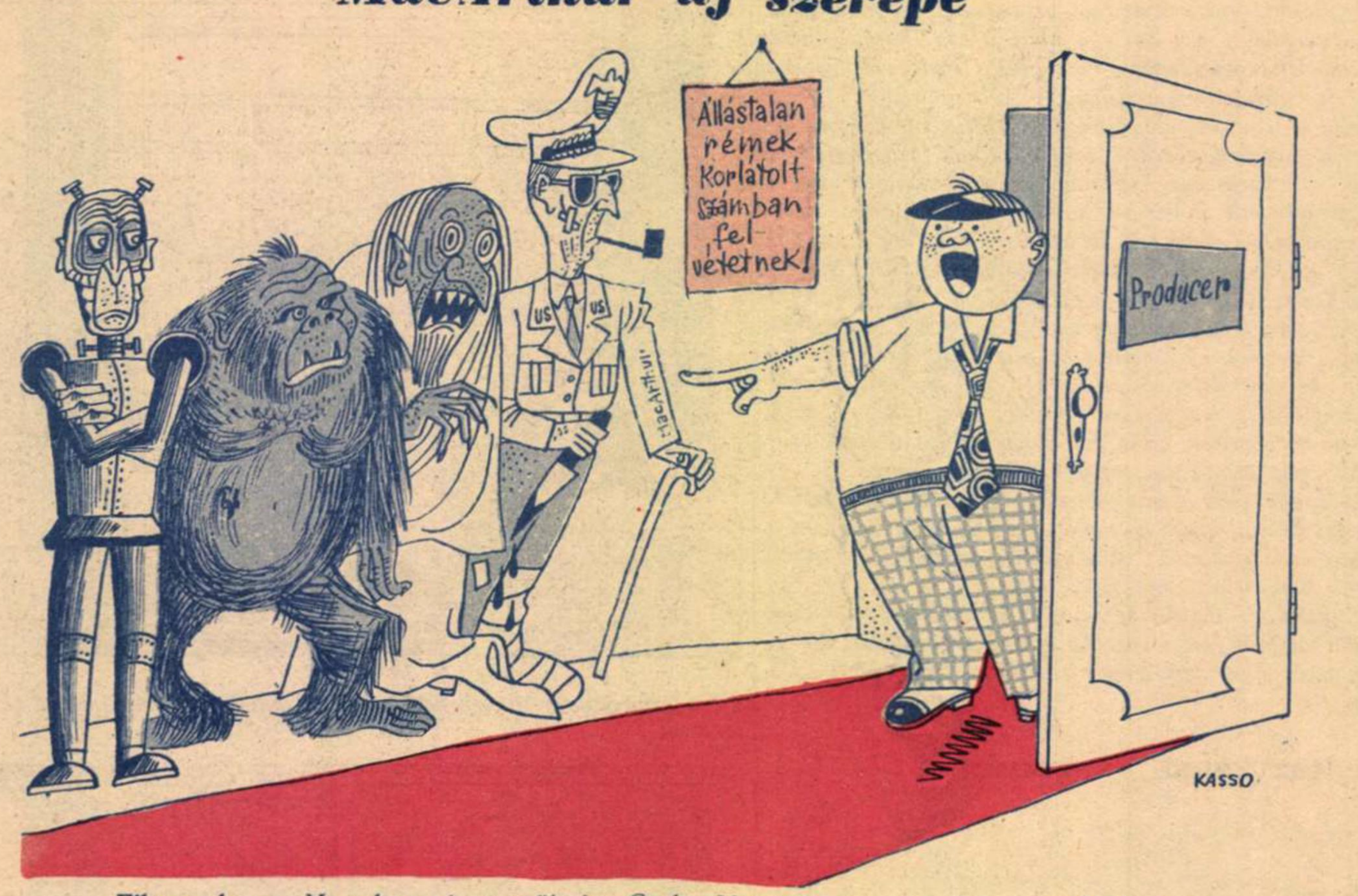
Egy kis amerikai városban letartóztattak egy fiatal házaspárt.
— Miért tartóztatták tulajdonképpen le őket? — érdeklődött egyik szomszédjuk a rendőrségen.
— Nagyon gyanusak, — felelte a rendőr. — Az egész város azt beszélte róluk, hogy úgy élnek, mint a galambok.

(SRSEN, ZSOLNA)

Ludas Matyi

Főszerkesztő: GÁBOR ANDOR
Felelős szerkesztő: GÁDOR BÉLA
Szerkesztő: TABI LÁSZLÓ
Kiadja a Szabadság Lapkiadó-vállalat.
Szerkesztőség:
Budapest, V., Alkotmány-utca 3.
Telefon: 127—750, 128—031.
Kiadóhivatal:
Budapest, VIII., Blaha Lujza-tér 3.
Telefon: 143—012, 143—017.
Budapesti Szikra Nyomda
V., Honvéd-u. 10.
Felelős vezető: Radnóti Károly.

MacArthur új szerepe

Filmproducer: Magukra nincs szükség. Csak MacArthur maradjon, mert ő egy igazi rém.

Vicclapbaraló

Peron argentin diktátor felesége tíz darab 4 méter magas márványszoborral lepte meg férjét. A szobrok, amelyek egy klinika díszítésére fognak szolgálni, Peront munkás, katona, bányász, cowboy stb. alakjában ábrázolják. Magyarázat: a diktátor figyelmes felesége egyben az állami jóléti ügyek vezetője is, és a szobrok elkészítésére a megrendelést ebben a minőségben adta.

(New-York Herald Tribune, március 22-i száma).

Egyiptomban letartóztattak egy „régiségkereskedőt", aki a piramisokat meglátogató külföldi turistáknak régi pénzeket adott el. Átkutatásakor egy csomó érmét találtak nála, amelyeken ez a felírás volt olvasható: „Krisztus születése előtt 50-ben". Kihallgatásakor elmondta, hogy az amerikai turisták nagy érdeklődéssel vásárolták meg ezeket a pénzeket és örültek annak, hogy ilyen valóban korhű emléket kaphattak. Egyiknek sem jutott eszébe elgondolkodni az érem különös felírásán.

(Ny Dag, március 21-i szám)

Aminek nem szabad lennie...

— Kedves igazgató elvtárs, úgy hiszem legjobb, ha mindjárt veled beszélem meg az ügyet...

Változnak az idők

(Citromtermelés kezdődik a magyar termelőszövetkezeti városokban.)

Goethe: Ismered a hont, hol citrom virul?
Mignon: Eddig Olaszország volt, de most Kisújszállást is emlegetik.

SÓS VOLT A LEVES?

Ha az ember figyelgeti a legújabb slágereket, rájön, hogy a bók, a csók már nem divatos téma. A téma most közvetlen, egyszerű, a végtelenségig. A slágerköltő spontán dalba önti amit érez, fölfedi minden titkát: mi a szíven az a szájon. Jancsi vall szerelmet és nem Romeo. A mélabúnak befellegzett, csak a macska zokogjon a holdvilágnál...

A sláger hőse természetes lett, pittypalattyol mint fürjecske a réten. Aki eddig a fellegekben andalgott, ledobja az ócska sallangokat.

Legjobb példa erre ez a népszerű dal, amit vígan fújnak fiatalok, vének:

„Sós volt a levesem, szerelmes a kedvesem, rám gondolt,
mikor éppen sót tett a levesbe,
Rám gondolt, kacagott, elégette a babot, ám nékem ízlett,
mint a csókja tegnap este,
Kétszer szedtem, mind megettem, ilyen vagyok én!
Sós volt a levesem, megettem, mert van eszem, hálából a kedvesem
így lesz az enyém..."

Na úgye ez csakugyan egyszerű? Nincs ebben a dalban semmi cifra melankólia, jó ízű kis szöveg ez, benne zöldül a tavasz. Kozmás bab, vagy szép lány csókja: egy kutya. Egyszerű ihletből nem lesz szóvirág

Nincs is egyéb hibája ennek a kis dalnak, csak az, hogy nagyon csábít az utánzásra. Aki hallja, mindjárt ceruzát ragad és írja a következő szöveget:

„Kis lyuk a harisnyán, hol van az a kislány, aki reám
s fuszeklimra gondot viselne?
Ha a zoknim mosná, varrná, vasalná, kinevezném nyomban
mentőangyallá!
Páros a harisnyám párom lenne a kislány, ha tőle
e kis szívesség kitelne."

Más szöveg, de éppen ilyen intim és aranyos:

„Ugy fáj a vakbelem, a helyemet nem lelem, bemegyek
a klinikára egy este,
Keresek egy szép doktornőt, szőkét, csinosat, nyögök neki akkorát,
hogy menten szót fogad,
S mondom: Vedd a vakbelem, helyette meg add nekem,
azt a te jó kis szívedet felesbe!"

Másnak megint ez juthatna eszébe:

„Viszket a fülecském, hevertem a füvecskén, s megcsípett
egy ebadta szúnyog,
Rámszállott, harapott, tartok vele haragot, vigaszért,
kis babám, a karodba búvok,
Fülem botját, ha ápolnád, meggyógyulna az, visszatérne
a jókedvem, s kiabálnám vígan, fennen,
De szép a tavasz!"

Igy szülné egyik baj a másikat, a végén átírnának a muzsák, látván, hogy elfajul az egyszerűség, lehull a költészet himpora.

Ezt írnák:

Nem való, hogy a költő így kilengjen,
Ezt mondjuk mi muzsák, mind a kilencen!
Fellengzés és primitívség: végletek,
Köztük, költők, középútra térjetek!

K. Tóth Lenke

MI EZ?

A háborús agresszió struccpolitikája.

Aktuális papagáj

— Miért nevezi MacArthurnak a papagáját, miss Bessy?
— Mert fecseg és repül.

Hangtalan Heti Híradó

Ez a disznó azt magyarázza malackáinak, hogy a kenyérjegy bevezetése nekik is jó lesz, mert most már hozzá juthatnak a kulák eldugott kukoricájához.-

Konyhaüzemi filmet készítenek, amelynek a főhőse egy nokkedli. A film végén a pörköltszaft és a nokkedli egymásé lesznek.

Ez a párisi konferencia asztalán álló mikrofon nagyon unja már, hogy a nyugati külügyminiszterhelyettesek mindig mellé beszélnek.-

BÉKEHARC AZ EGÉSZ VILÁGON...

PÁRIS

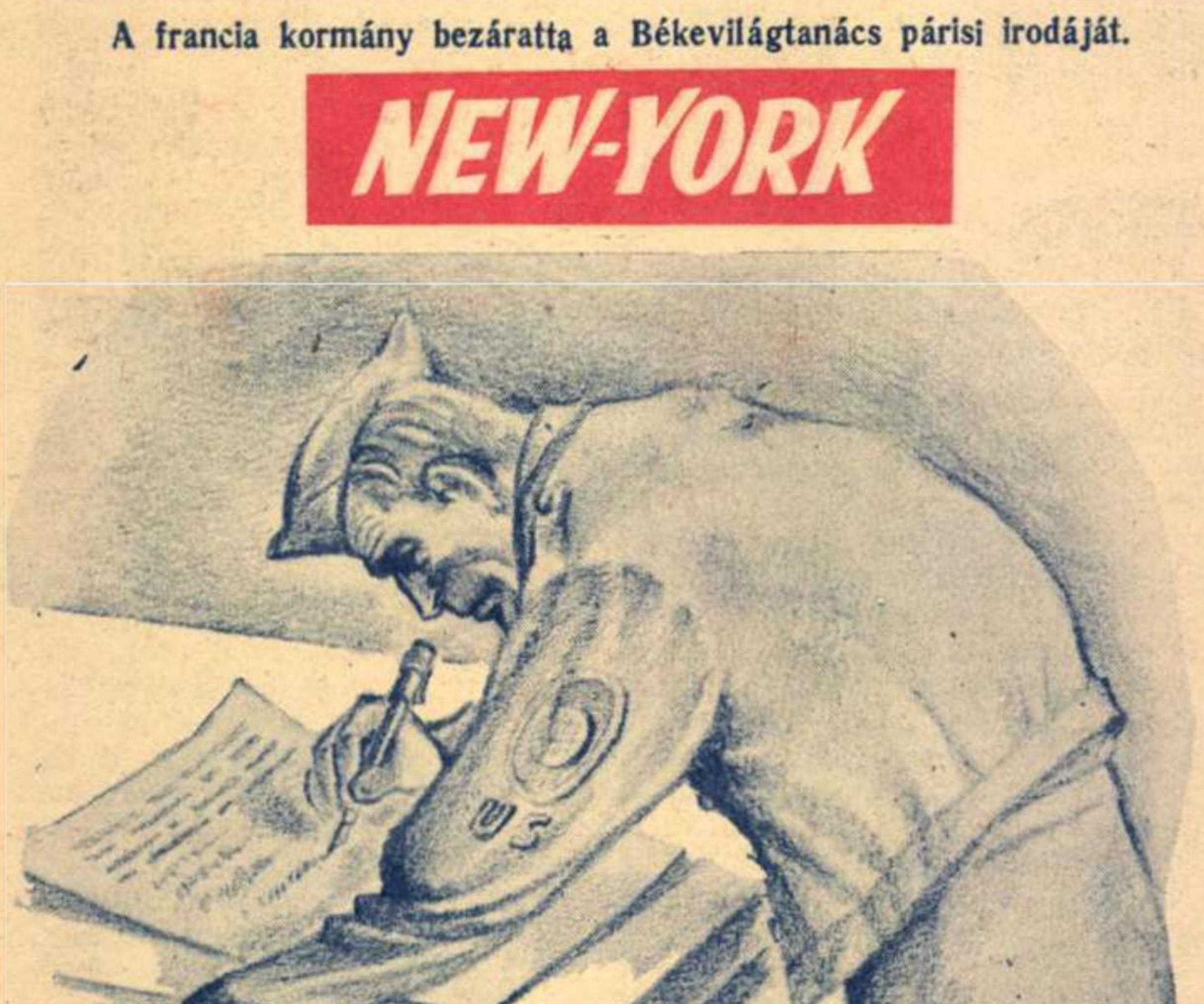

A francia kormány bezáratta a Békevilágtanács párisi irodáját.

MOSZKVA

NEW-YORK

LONDON

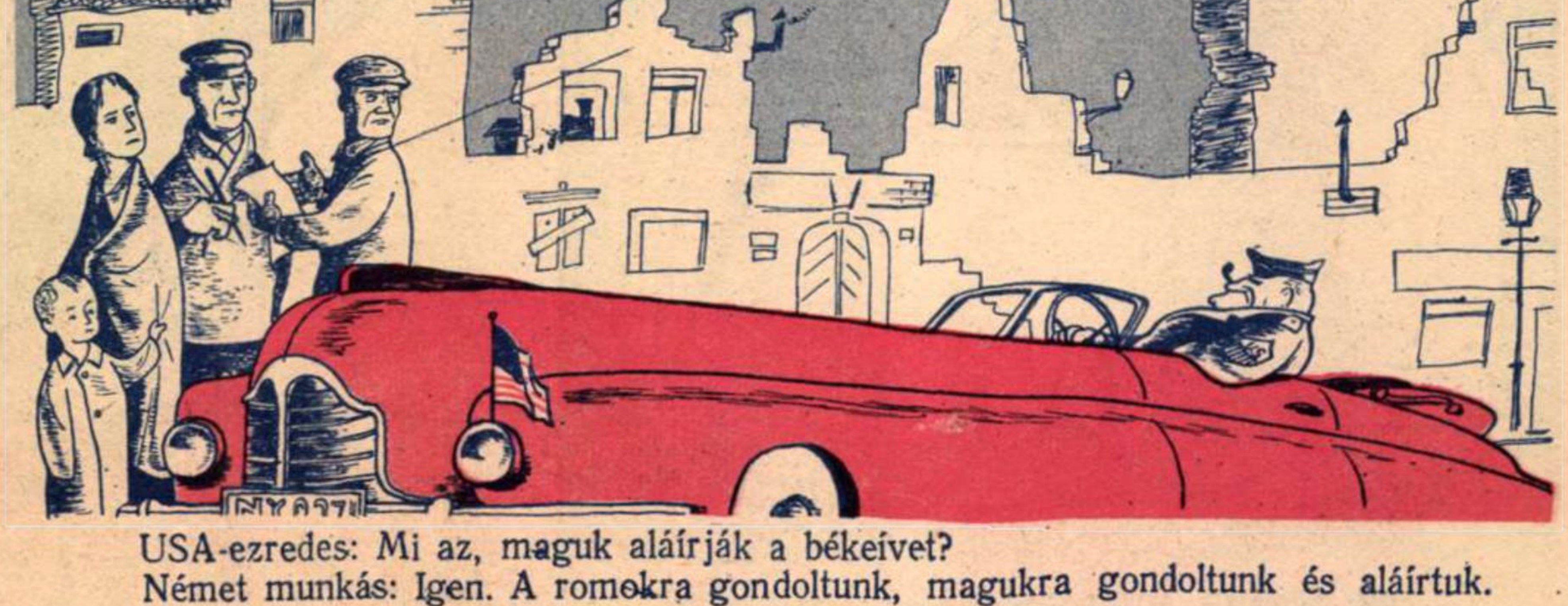
— Kit figyelnek ezek a detektivek?
— Hewlett Johnsont.
— Mit követett el?
— Harcolt a békéért és Sztálin-díjat kapott érte!

BUDAPEST

— Az én aláírásom a gépemen is látható.

BONN

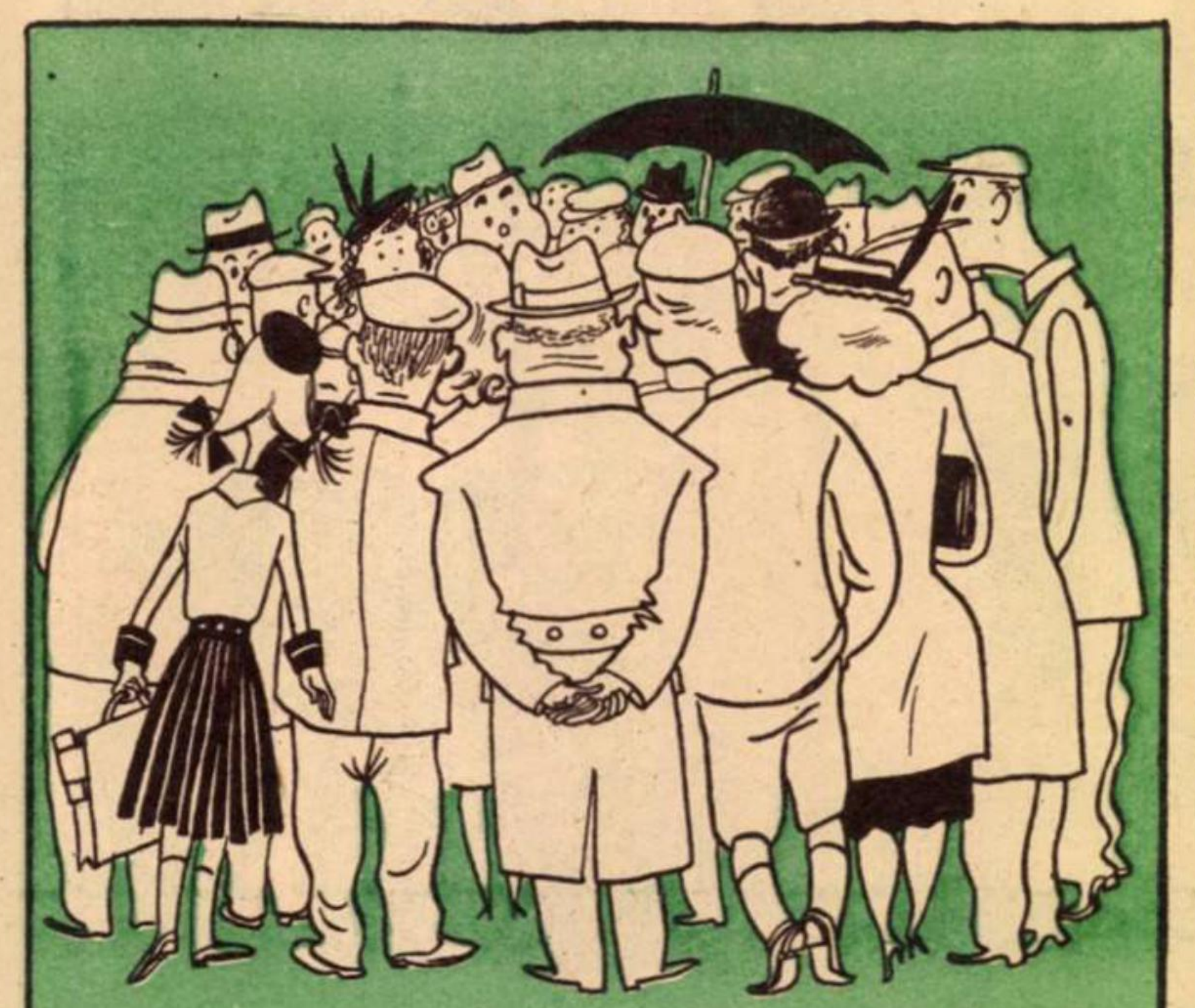
USA-ezredes: Mi az, maguk aláírják a békeívet?
Német munkás: Igen. A romokra gondoltunk, magukra gondoltunk és aláírtuk.

Egy kulák, aki mindent megpróbál

— Nézze öregem, kap tőlem egy hizott libát meg egy süldőt, ha nem érleli a tavaszi vetést „ezeknek"...

Csődület az utcán

Szent ég, mi történt?

Ha Botvinik f4-et húzza, megnyerte volna a partit.

Le a bürokráciával!

Hal a Savoyban

A történet maga olyan jelentéktelen, hogy nem is történet: rántotthalat rendeltem a Savoy-Kávéházban, a rántotthalnak azonban — őseim csontjaira mondom! — szaga volt. Megesett már ilyesmi mással is, máskor is, elvégre a hal sem gép. Odahívtam tehát a pincért:

— Legyen szíves vigye el ezt a halat, mert hozzá nem illő szaga van.

A pincér, — aki az egyenlőség elvét félremagyarázva úgy bánt velem, mint egy kutyával, — így felelt:

— Igen? Hát ezt a halat ön ki fogja fizetni!

Erre már mérges lettem, mert:

1. A pincér még orrával sem tanulmányozta a kérdés lényegét.

2. Én a fizetés, vagy nemfizetés kérdését fel sem vetettem.

Látván, hogy pincérem nemcsak nyers és udvariatlan, de esküdt ellenségem is, kértem, hogy hívja oda az üzletvezetőt. Az meg is érkezett. Megkóstolta a halamat és így szólt:

— Ezerszázalékig kifogástalan.

— Rendben van — feleltem — de azért csak vigyék vissza a halacskát. (Már forgott a gyomrom, bár lehet, hogy nem a haltól, hanem a kiszolgálástól.)

A halat azonban az üzletvezető sem vitette el. Ehelyett elsietett és kisvártatva visszatért egy tállal, amelyen hatalmas nyers és megpucolt halcsonkot hozott.

— Tessék nézni — mondta — ezt ma kaptuk. Ebből van az ön hala is.

A tálat letette az asztalomra és otthagyta. Egy ideig szomorúan üldögéltem a halaim között, majd újabb kísérletet tettem, hogy elszállíttassam őket. Nem sikerült. Ehelyett a pincér újabb — most már még nagyobb — tálat hozott egy még nagyobb haltetemmel, s azt is letette az asztalra.

— Hát lehet ennek szaga? — kérdezte és elment. Most már körülbelül nyolc kiló hal tövében üldögéltem tovább. Am újra jött az üzletvezető s egy távolabbi asztalra mutatva így szólt:

— Ott vacsorázik a Büffé envé igazgatója ugyanebből a halból.

S mert erre sem vágódtam hanyatt, újra magamra hagyott a halhegyek között.

Arra jött egy másik pincér, megállítottam:

— Legyen szíves, vigye el a halaimat...

— Majd elviszi, aki hozta. — És továbbment.

Most végre eszméltem: azért hagyják ott a halakat, mert azt hiszik, hogy nem akarom kifizetni.

— Fizetni! — rikkantottam, s nem csalódtam: a halakat most már visszaterelték a konyhába. S hogy ők se csalódjanak, kifizettem a rántotthal árát, noha jól tudom, hogy nem kellett volna kifizetnem.

Hogy a halnak valóban volt-e szaga, vagy sem, azt még az utókor sem fogja megállapíthatni. Mellettem szól az a körülmény, hogy nekem nem lehetett érdekem visszaküldeni a kedvenc ételt, nekik azonban érdekük volt nem viszszavinni, mint selejtet, pláne, ha attól tartottak, hogy nem akarom kifizetni.

De ha a halnak nem is volt szaga, a Savoy-Kávéházban akkor is bűzlik valami. S én kérdezem az illetékesektől:

1. Helyes-e az az álláspontom, hogy a szocializált Savoy-Kávéház dolgozóinak legalább annyira figyelmeseknek kell lenniök, mint a tőkés Savoy-Kávéház pincérei voltak? (Mert miért adjunk lehetőséget a reakciónak, hogy sóhajtozó összehasonlításokat tegyen a régi pincérek javára?)

2. Nem volna-e helyes körülnézni ebben a kávéházban azon az alapon, hogy minden halak közül a rántotthal bűzlik leginkább a fejétől?

Tabi László

Kedves Ludas Matyi!

Tegnapelőtt a Cipőbolt 3. számú, Rákóczi-úti fiókjának kirakatában megláttam egy szép barna sportcipőt. Éppen ilyenre volt szükségem, gondoltam bemegyek és megveszem. Szándékomat tett követte. Érdeklődésemre az elősiető segéd így kérdezősködött:

— Hányas lábra lesz?

— Negyvenkettes — feleltem, mert tényleg ekkora a lábam és ebben a helyzetben semmi értelme nem lett volna ezt a tényt letagadni.

— Sajnos, csak ennél nagyobb vagy kisebb méretűvel szolgálhatok ebből a modellből.

— De úgy látom, — feleltem — a kirakatban lévő példány éppen az én lábamra való lehet.

— Az valóban negyvenkettes, de a vonatkozó rendelkezések értelmében a kirakatban levő cipőket eladnom nem szabad.

Azt hiszem, kedves Ludas Matyi, magad is kitalálod, mi történt ezután. Hiába érveltem, hogy a kirakat hátsó ablakát kinyitva, egy mozdulattal kicserélhetné a makacs segéd a kirakati cipőt egy kisebb vagy nagyobb példányra, amely éppen olyan jól mutat ott. Hajthatatlan maradt és én kénytelen voltam az óhajtott cipő nélkül távozni.

Mi ez, kedves Ludasom, ha nem bürokrácia?

S. K.
V., Koháry-utca 14.

Kedves Ludas Matyi!

1950-ben a Miskolci Magasépítési N. V. egyik vidéki építkezésén dolgoztunk öt munkatársammal együtt. A munkáért, a teljesitménybéren felül, koszthozzájárulás címén, napi kettő forintot kellett volna, hogy a vállalat fizessen. Kaptunk is fejenként 15.— forintot, holott jóval több járt volna. De a többit nem kaptuk meg.

Ezért 1951. januárjában fölkerestem az ügyben illetékes Szoboszlai Jánost, s fölkértem, hogy az elmulasztott fizetést eszközölje. Szoboszlai, legnagyobb meglepetésemre, kijelentette, hogy az összeget 1950-ben kellett volna elszámolni. 1951-ben nem időszerű.

Igy mondta kérem: nem időszerű.

Mellékelem az igazolványt a ledolgozott napokról.

Halász István,
Miskolc, Szekerész-u. 6.

Melyiket a kettő közül?

A házak tetején kéményseprőjárdák vezetnek a kéményekhez. A 180.000/1936. B. M. rendelet 79. §-a elrendeli, hogy a házak tetején a kémények tisztíthatósága végett, a kéményseprőjárda okvetlen meglegyen. Ez a dolog egyik fele.

A dolog másik fele az, hogy a kéményseprőjárdák készítéséhez nagyon sok faanyag (és vas is) szükséges. A fát külföldről importáljuk. Tehát 1950-ben megjelent egy rendelet, amely szerint:

„Kéményseprőjárdát javitani, újat késziteni szigorúan tilos. Helyette a padlástérben kettős falú beton tisztitó ajtókat kell beépiteni."

Az újabb rendelet száma: 3656/F—9—1/1950/VIII/12. Ép. ipari rend.

A Tűzrendészeti hatóság mereven ragaszkodik a régi rendelet alkalmazásához s alig múlik el nap, hogy kéményseprőjárda javítására, v. építésére ne adna véghatározatot a KIK vállalatoknak.

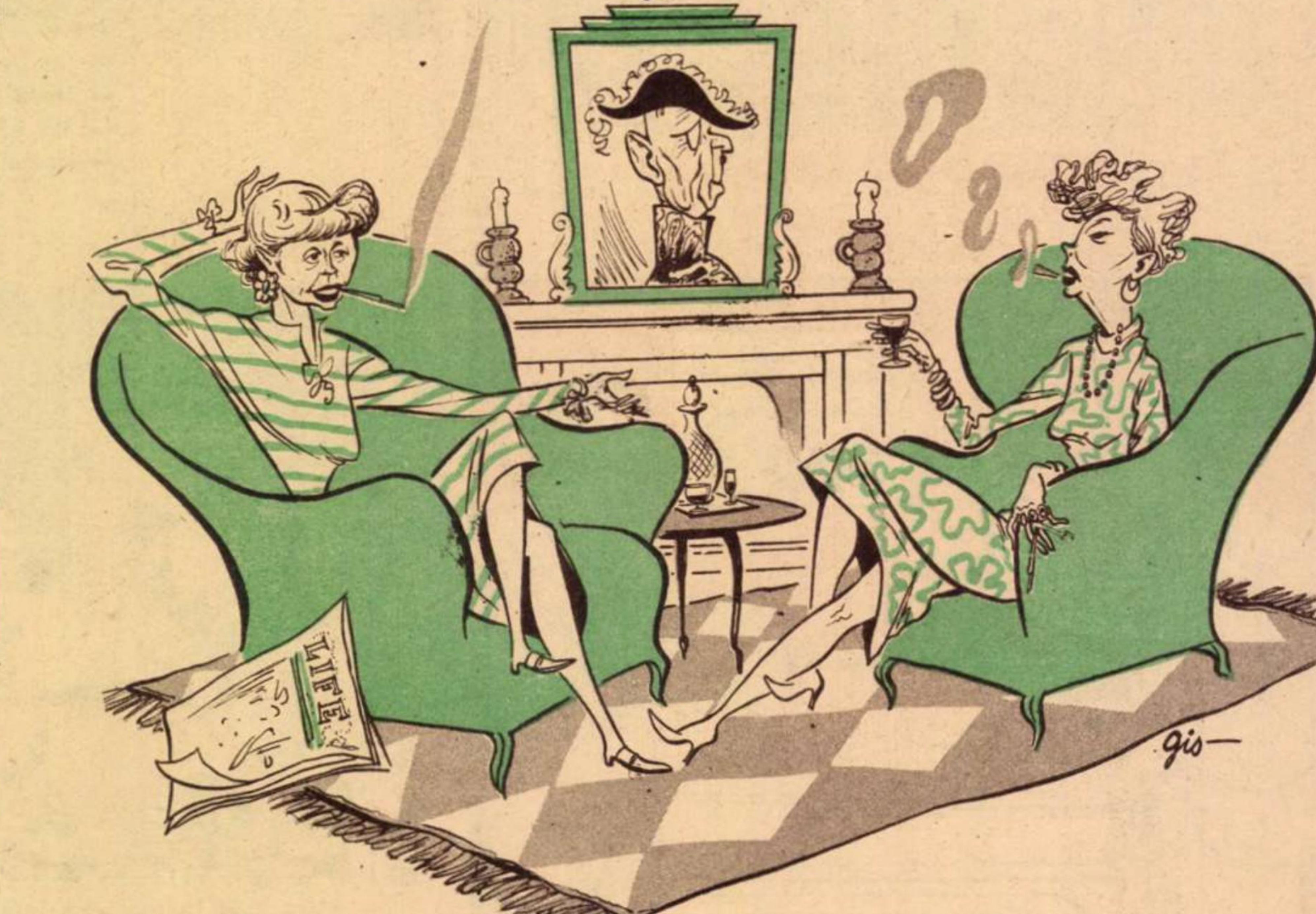
Azok hivatkoznak az 1950-es rendeletre, a Tűzrendészeti hatóság följelenti a műszaki vezetőt a kerületi rendőrkapitányságon és megkezdődik a herce-hurca, amely — sok fölösleges munka után — fölmentéssel végződik.

Mellékesen: a Tűzrendészeti hatóság olyan ingatlanokra is tetőjárdát akar építeni, amelyeken, míg a régi tulajdonos birtokában voltak, sohasem volt járda. Most, amikor a ház a KIK tulajdona és tetőjárdát építeni tilos; most legyen.

Tehát: az 1936-os rendelet eltörlendő. Nem igaz?

Losonci Imre
műszaki cs. vezető,
Fővárosi III. ker.
Ingatlankezelő
vállalat.

Londoni ladyk véleménye

— Azt irja a Life, hogy Tito szocialista!
— Szerintem is az drágám, hiszen folyton javítja a tőkések szociális helyzetét!

BAJ VAN A TÉMÁVAL!

Az író, legyen ifjonc kezdő, vagy lángésztől dagadó titán, témának nevezi amit papírra ír, akár az ujjából szopta, akár az életből leste el művének tárgyát. Az élet, e hivatott témabánya sokakat ihletbe űz, csak Csapágyit nem tudta kupán csapni. Pedig érdekelte őt az élő élet, teljesen a mának akarta szentelni 165 cm magas lényét, izgatottan símogatta az ipari munkások ruháját, a franciakulcsot ájultan tapogatta, s több esetben „szabadsággal" köszöntötte a viceházmesternét.

Azelőtt különben Skrófunkel Anasztáz névre hallgatott, a felszabadulás után szíve hívó szavát követve felesége engedélyével Csapágyi lett, s keresztnevét a melósabban hangzó Józsefre változtatta.

A fölszabadulás utáni első irodalmi működése abban merült ki, hogy a „Szerelmes gázlámpa", „Az erdészék Mariskája" s a „Lelki élet minden áron" c. műveit új címmel látta el. „Többtermelő gázlámpa", „Mariska DISZ-titkár lesz", „Fizikai élet minden áron" lett a régi művek új címe, ám elismerést Csapágyi mégsem kapott, mondta is az espressóban: — Ügy látszik baj van a témával.

Az élő életet kezdte hát kutatni, s elment a Csirizgyárba szétnézni. Itt belenyúlt a csirizestálakba, közölte a körülötte állókkal, hogy ennek biztos jó íze van, s másnap írt egy novellát, ami szerint minden csirizkészítő hős, s nagyon helyes lenne, ha az aljas jobboldali szoc. dem Babircsákot háromszor belemártanák a csirizolvasztó-kádba. Az ötperces elmélyülés szép művet hozott létre, ám a közvélemény szerint sótlan volt és papírízű, jóllehet a novella az erőteljesen hangzó „Harc a csirizért" címet nyerte.

Baj van a témával — morfondírozott Csapágyi s a régi szép világra gondolt, amikor megírta azt, hogy ő nem tud leszokni a medvecukor szopogatásról, meg, hogy szerelmes az Esztikébe, de az Esztike a Tibikébe szerelmes. Csapágyi azonban törekvő ember volt, s elhatározta, hogy ír egy novellát a többtermelésről. Kell ehhez: először környezet, aztán egy ember, aki rossz munkás, végül jó munkás lesz, tapasztalatátadás, konkrétumok, MNDSZ mozgalom, három szabotőr, közben nagy harc, nevelés, a végén a jó munkás, aki rossz munkás volt, tagjelölt lesz, s kap 300.— Ft prémiumot. Mindjárt ki is nézte a típust; a szomszéd kertészről mintázta az esztergályost, s az aznapi Népszavából további jellemeket tömött a novellába.

A novellát azonban nem közölték, mire bánatában írt egy krokit a tojásosnokedliről, s azt elsütötte 100.— Ft-ért egy lapban, ahol még jelentek meg nokedliről szóló cikkek.

„Bérharc", „kultúrverseny", „traktoroslány" — gomolygott Csapágyi fejében a tématenger... Ez az, traktoros lány! Megírta a traktoroslányt. Azelőtt kecskét fejt, de később 300%-ot teljesítő traktoroslány lett, esküvő holnap délután lesz Juhos Pistával, aki szintén élen jár a termelésben.

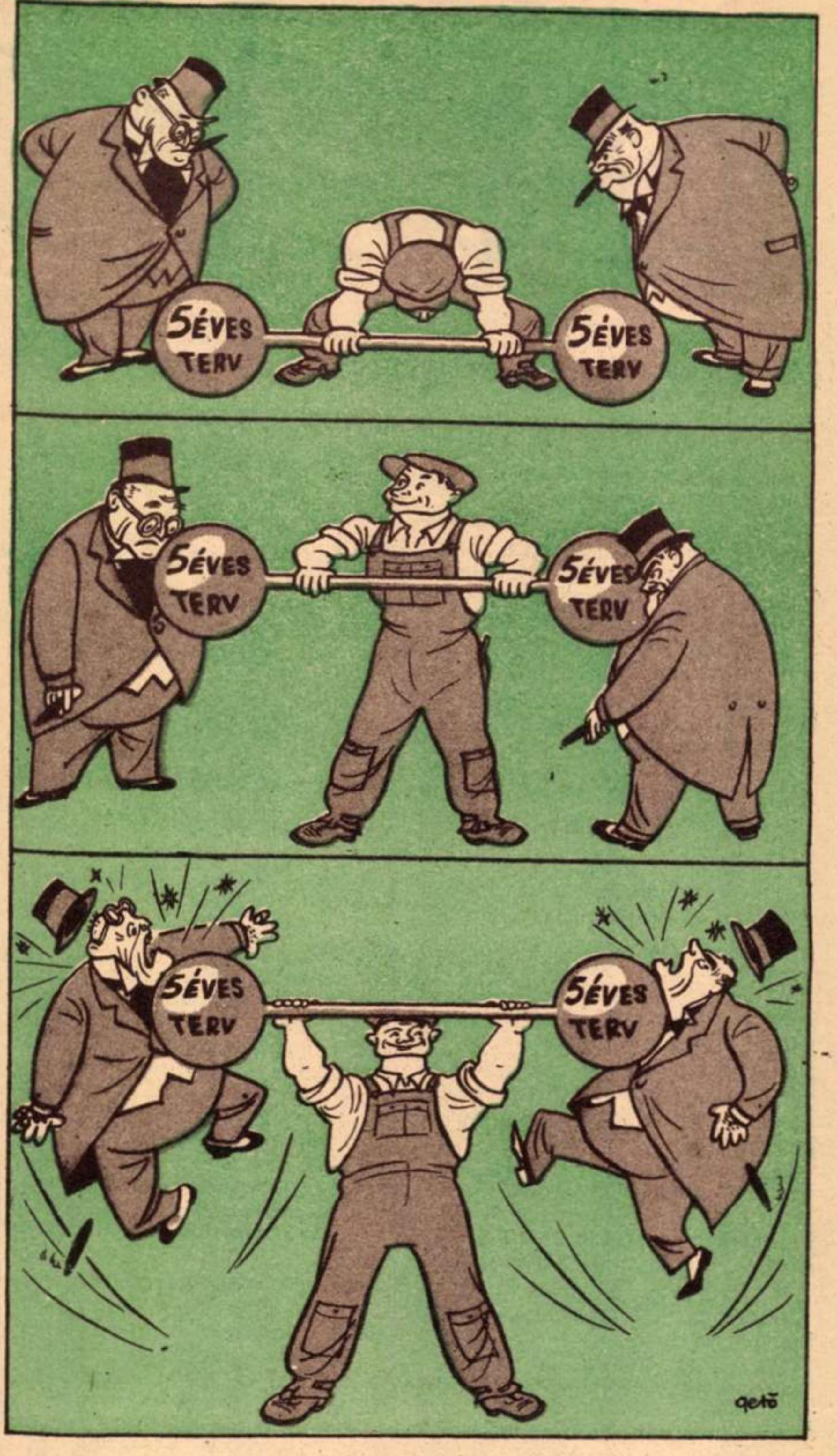
Kellemes papírízű történet lett belőle, a traktorok és a rajta ülő lányok dührohamot kaptak, mikor megtudták, hogy Csapágyi szerint ők milyenek. Egy levélíró azt tanácsolta, jöjjön le hozzájuk egy kicsit, tán akkor zöldség helyett a való élet mását veti papírra.

Csapágyi ezek után ágynak dőlt, ecetes-vizes borogatással macerálta homlokát, nyakát, hasát, s bódultan ismételgette: baj van a témával...

A gyár és falu dolgozói pedig, akiket Csapágyi megénekelt, csak ennyit mondtak fejcsóválva: Baj van Csapágyival... Baj van a Csapágyi-féle írókkal...

Nagy S. József

A felemelt ötéves terv

Disznóság?!

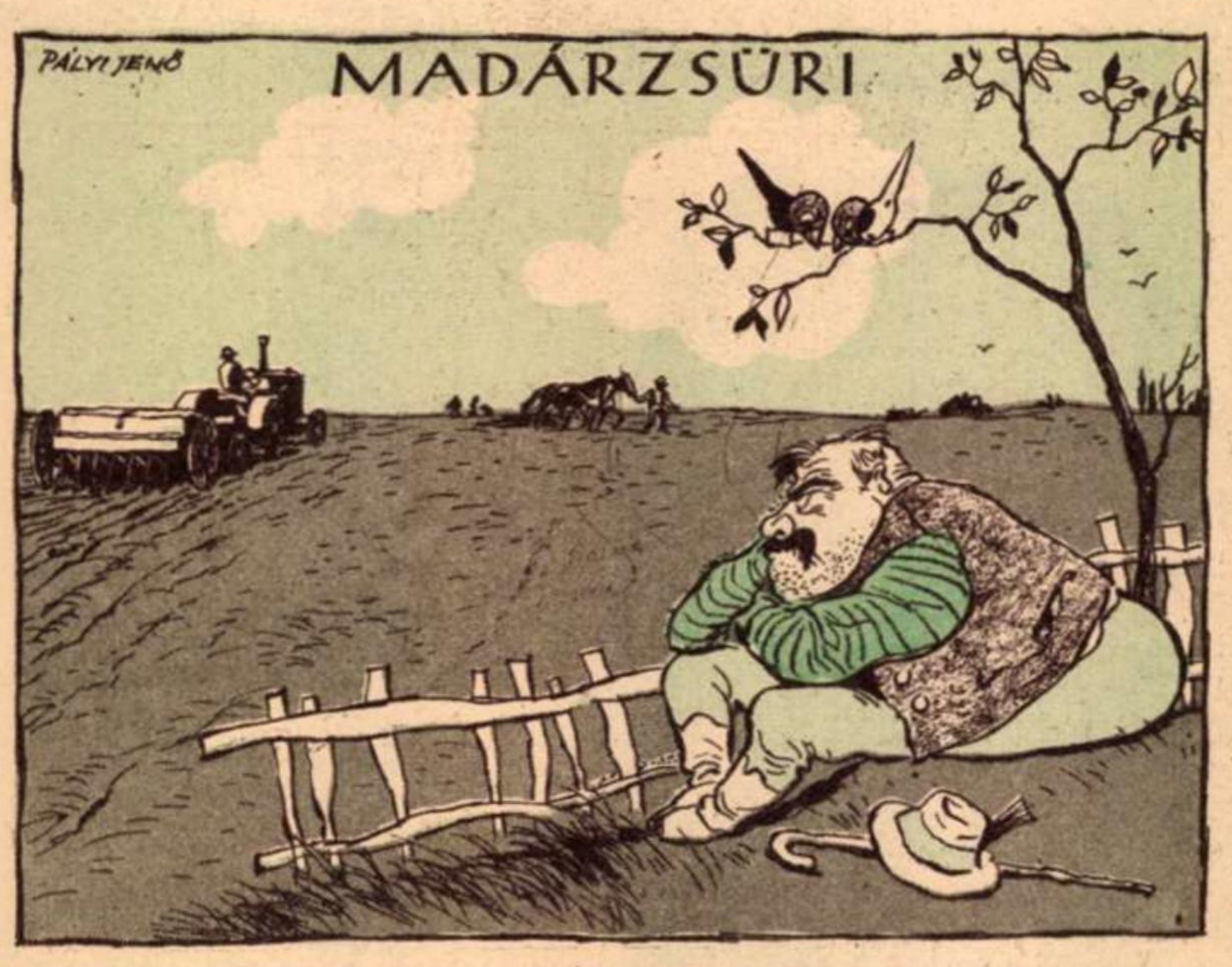
Vidáman élt összkomfortos óljában Magyarszéken egy hetvennyolckilós kismalac, míg Budapesten, a Földalatti Gyorsvasútépítés egyik telepén Csopaki szaktársnak eszébe jutott, hogy nem ártana május elsejére a kivonulás utáni ünnepséget lakomával, és a lakomát disznópecsenyével tetézni. De eszébe jutott, — és ha Csopaki szaktársnak valami szöget üt a fejébe, akkor nem nyugszik addig, míg mindenki el nem ismeri, hogy a fején találta a szöget. Csopaki szaktárs órahosszas megbeszélést folytatott Kalocsai nénivel, az üzem közkedvelt szakácsnőjével és ketten megírták az első számú levelet a vállalat vezetőségének, amelyben közölték, hogy az ételmaradékból ők ketten olyan kövérre nevelik a fentemlített hetvennyolckilós magyarszéki kismalacot, hogy május elsején az egész üzem minden dolgozója jóllakhatik belőle. A vállalatvezetőség nem volt semmi jónak az elrontója, tehát megírta a második számú levelet Magyarszékre, hogy szállítási engedélyt kérjen a kismalac számára. A dolgozóknak lassan elkezdett csordogálni a nyála. Csopaki szaktárs tisztelete jeléül kiszögezte a jövendőbeli kismalac etetőjének: Kalocsai néninek kissé elmosódott fényképét a kultúrterem falára. A dolgozók, — hogy hogynem, — némi hasonlatosságot véltek felfedezni a fénykép és a képzeletükben vígan párolgó pecsenye modellje között, — úgy, hogy ahányszor a kultúrteremben jártak, mindig csettintettek a nyelvükkel és megjegyezték; — Ez ám a finom falat! — Kalocsai néni nem tudott hova lenni a boldogságtól. — Ügylátszik divatba jött az alakom... — mondogatta és hétvégén új kendőt vásárolt azzal a rejtett céllal, hogy végre férjet szerez magának. Közben Magyarszéken megíródott a harmadik számú levél, melyben közölték a Földalatti Gyorsvasút dolgozóival, hogy a malac részére az utazási engedélyt szíves-örömest megadják, ha a kerületi Tanács igazolja, hogy milyen célra használják fel. A negyedik levelet a dolgozók nevében a VII. kerületi Tanácsnak írta a vállalatvezetőség, de ez nem volt elég, mert még egy ötödik levelet is kellett írni a Fővárosi Tanács jószágszállítási alosztályának, ahol közölték, hogy, ha a malac nem érte el a nyolcvan kilogrammos súlyt, akkor engedély nélkül lehet szállítani. Nagyszerű! A hatodik levél vétele után Magyarszékről elindították a hetvennyolckilós malacot, de a vonatra nem engedték feltenni, mert az első és a hatodik levél között, — jóétvágyú kismalac lévén, — három kilót hízott, nyolcvanegykilós sertést pedig engedély nélkül nem szabad szállítani. A Földalatti Gyorsvasútépítés dolgozói között az ugorkafogyasztás állandóan emelkedett. Lelki szemeikkel kóstolgatták a mitsemsejtő malacot, — és ehhez a gondolathoz savanyúság kellett. Kétnapi éhkopra fogták a magyarszéki pecsenyejelöltet. Nem tudom, hogy a malac örült-e, vagy szomorkodott, de a leghiúbb asszony is megirígyelhette az eredményt. A két nap másfélkiló fogyást eredményezett, — és a malac szerencsésen megérkezett Pestre Újabb levelek indultak a vágási engedély ügyében, amely roppant komplikált processzió. Számszerint tizennégy levél, kérvény, igazolvány, engedély, passzus után végre megjött a hír: — Disznópecsenye lesz május elsején, ha... ha! Ha a malac addigra eléri a százhúszonnégykilós súlyt. Soványabb malacot a törvény védi.

Valahonnan megneszelhette a furfangos pecsenyénekvaló ezt a szigorú rendeletet, mert pontosan százhuszonnégy kilóra hízott, de annál tovább nem! Egy dekányit sem! Vigyáz, nagyon vigyáz a vonalaira. Ha Kalocsai néninek nem sikerül feltáplálnia ízes maradékfalatokkal legalább százharminc kilóra, akkor elseje előtt két nappal a hízó éhségsztrájkot tart, — és akkor a dolgozók az ünnepélyen csak az éhkoppot nyelik.

— Disznóság! — mondanák a hurkára éhes dolgozók.

— Emberség! — mondhatná röhögve a százhuszonhárom kiló, kilencvendekás malac a tizennégy feleslegesen megírt levélre gondolva. De azért malac a malac, hogy ne kritizáljon. Biztosan tudjuk, hogy szépen meghízik május elsejére és finom pecsenyével szolgál, amihez előre is jóétvágyat kívánunk!

Országh György

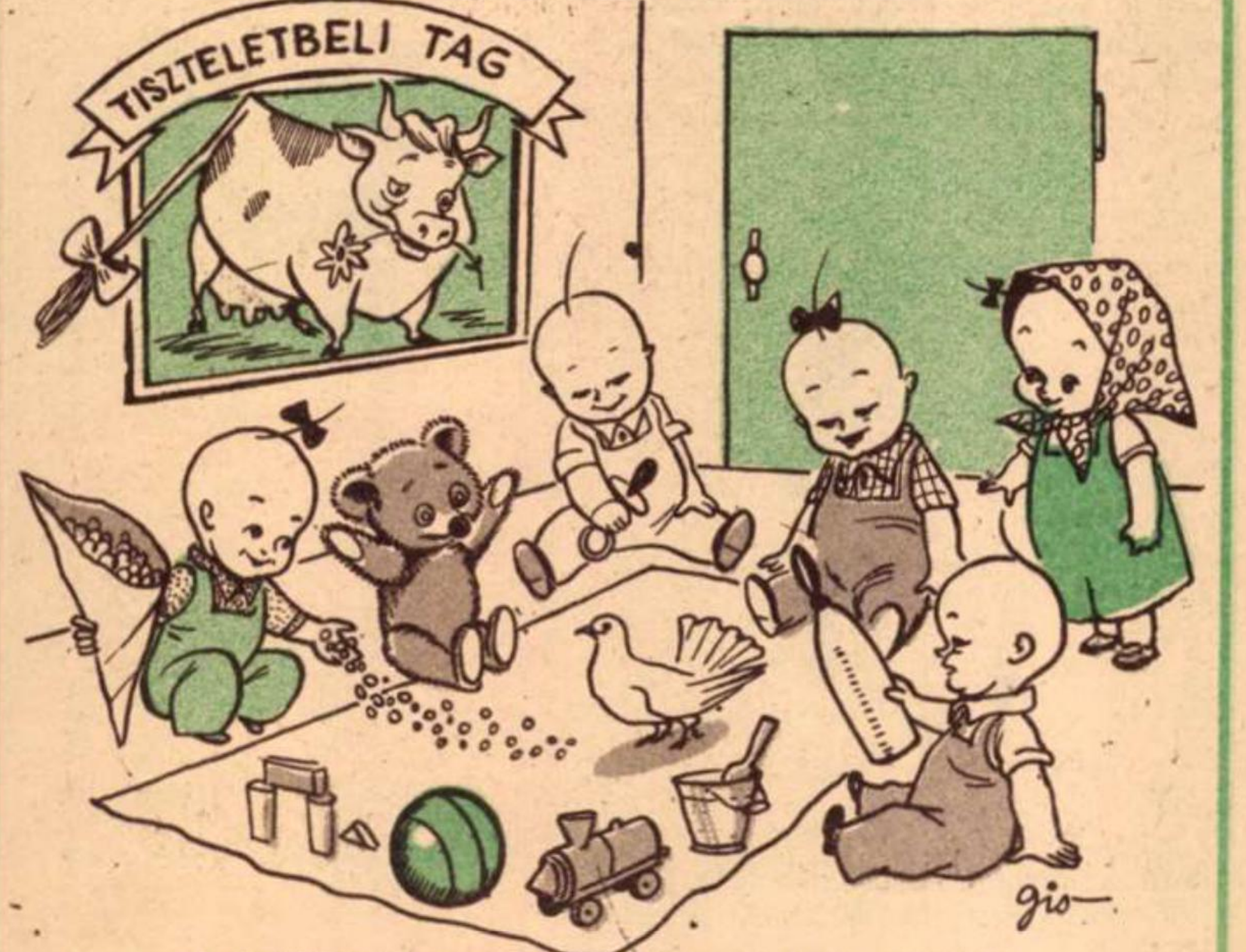
— Nézd, versenyben van az egész falu, csak ez a vén kulák nem dolgozik semmit.
— Tudod mit? Pontozzuk le!

A kutyaidomítás csodája

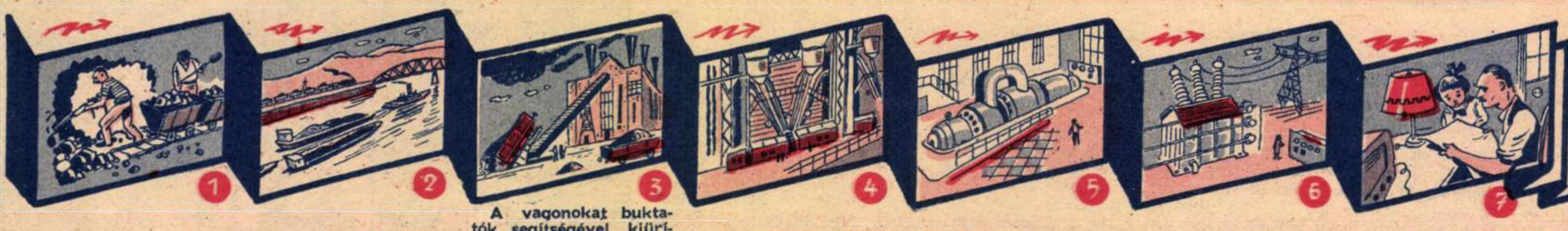
Egyre gyakoribbak a titoista határsértések.

A legkedvesebb madár

A legifjabbak a maguk módján ápolják a békét.

Ludas Matyi a KELENFÖLDI ERŐMŰnél

1. A bányászok versenyezve fejtik a szenet.
2. A szén aztán hajón és vasúton eljut a Kelenföldi Erőműbe.
3. A vagonokat buktatók segítségével kiürítik, és a szén futószalagon bekerül a kazánházba.
4. A kazánházban átalakítják a szenet gőzenergiává.
5. A gőzt csöveken az áramfejlesztő turbogenerátorba nyomják,
6. ahonnan aztán távvezetékeken
7. a villamosenergia otthonunkba jut.

Tudós jobban tudja nálam, micsoda a villanyáram.
(Kirszanov)

Sokat gondolkoztam már azon, hogyan csinálják a villanyt? Annyit tudtam, hogy szénből, de nem ismertem azt a csodálatos utat, ami alatt a szén átváltozik villanyárammá. Ugylátszik, akkor hiányoztam az óráról, amikor ezt elmagyarázták, pedig emlékszem, beszéltek valami békacombról, és arról, hogy Kiskovácsnak szikrázott a haja, mert villamosság pattant ki a hajából, de lehet, hogy ez máskor volt. Elhatároztam, hogy most utána járok a dolognak. Jó, ha én is tudok otthon villanyt csinálni. Nem lehet az olyan csuda dolog.

Az Erőműben megváltoztattam véleményemet. A kazánházban olyan kicsi lettem, hogy szinte észre se vettek. A kétemelet nagyságú kazán, a szertekúszó csövek, az ismeretlen műszerek, a remegő mutatók, és a dohogó kazánok tövében újra az a kisfiú lettem, akit valaha Gömböc, a fizikatanár kérdezgetett, és én egyre azt hajtogattam: kérem én készültem. Eddig azt hittem, hogy a villamosság megmagyarázásához legalábbis professzornak kell lenni, kis körszakállal, nagy ernyővel. Megint tévedtem. Elmagyarázták nekem „egyszerű munkások" és én most el is mondom: A szénből úgy lesz villany, hogy... Azért egész pontosan most sem tudom, mert a turbinák nagyon zajongtak, de megpróbálom szakszerűtlenül elmondani, mit láttam.

Kezdetben vala a sötétség, aztán lőn világosság, de különböző bel és külföldi társaságok monopolizálták. Ezeknek a tőkés uraknak nem volt érdekük az, hogy világosság derüljön sötét üzelmeikre. Ma már a Kelenföldi Erőmű belekapcsolódott az országos hálózatba, ami annyit jelent, hogy ha a testvére, Bánhida megszorul, akkor, mint jó fivér segítségére siet.

A Kelenföldi Erőmű versenyben áll a Rákosi Erőművel, de az üzemen belül is mindenki versenyez, az eredmény meg is látszik a százaléktáblákon. Sajnos, azért ott is van, aki álmos. Megmagyarázták, hogy az az álmos nem is olyan álmos, hanem sztahanovista szivattyúspecialista és Álmos Árpád a neve.

Az udvaron felemeltem egy széndarabkát. Honnan való? — kérdeztem. A széndarabka maga adta a választ: „Pannoniából. Anyám igen előkelő tölgy volt. Tatán laktunk, a villamos fúrógép kilakoltatott, így kerültem Pestre. Ugy hallom, áram lesz belőlem — tette hozzá büszkén, rálépett a futószalagra és feketén bólogatva elindult.

Nem tudjátok tán a tényt,
hogy a villanyt, lámpafényt
nehéz munka termi, gyártja.

Az Erőmű dolgozói azon igyekeznek, hogy spóroljanak a drága, tatai szénnel, és több, gyengébb minőségű keverőszenet használjanak. Május elsejei felajánlásaikban is ezt igérték. De most kövessük mi történik a kazánokban gőzzé alakított szénnel. A gőz belekerül a turbinákba. A turbinák, mint valami őslények, jóllakottan pihentek a hatalmas teremben és kérődztek. El is hiszem, hogy jóllakottak voltak, hiszen napi száz vagon szenet is megesznek. Csak früstökre bevágnak húsz vagonnal. Egy év alatt 618 millió kw-órát termelnek itt. Óvatosan, a fal mellett osontam, nehogy ezek az óriáslények felkeljenek, és egy párezer volttal agyonvágjanak, mert nem tudom, hogyan készül az áram. A turbinák tövében egy szelíd bácsika mákosbeiglit evett. Ő nem fél. Nyilván tudja, hogyan készül az áram.

Mennyi munka,
míg városba, sőt falukba
sok-sok huzal továbbít
áramot a szobákig.

A vezérlő terem az Erőmű agyközpontja. Hatalmas, ovális alakú szoba. A falakon köröskörül órák, és kék, sárga, piros színű világító kapcsolók és vonalak. Mély, mondhatnám áhitatos csönd. Két ember ül csak az egész teremben. Nincs „sok" munkájuk, mert a pontos műszerek mindent megmutatnak, de azért mindegyikük asztalán van egy csomó telefon, és rengeteg órát figyelnek. Közben jegyeznek, kapcsolnak, számolnak, kapcsolnak, grafikonokat csinálnak. Ha Balogh öcsi a Frangepán-utcában mesekönyvet akar olvasni vacsora után, akkor csak kattint egyet és a vezérlőbácsi jóvoltából már fut is az áram, a mi szövetségesünk.

Az udvaron valamit ásnak. Mindenki kíváncsi, izgatott, és ünnepélyes. Tudósképű emberek figyelik az ásatást. Talán Attila király sírját keresik a Budafoki-úti Erőműben? Vagy valami római viasztáblát, amire az van feljegyezve ékes latinsággal, hogy mennyi a villanyszámlája Fabricius, nemes patriciusnak? Nem. Két és fél évvel ezelőtt eltemettek kísérletképpen ezer tonna szenet, hogy kiderítsék, tartósan tárolható e nyílt helyen. A szén ég, Attila király nem került elő, és a nemes római patricius csodálatosan nem tartozott egy fityinggel sem.

Néha az az érzésünk, hogy nem is szenet feldolgozó gyárban vagyunk, hanem egy szanatóriumban. Már csak azt vártam, hogy előjön egy nővérke és beöltöztet fehérbe. Az udvaron keresztül sétálva, látunk egy csomó samott téglát egymás hegyin-hátán. Lehetséges, hogy az eső, hólé kedvez a samotttégláknak? A kazán III-ban szanaszét hevernek láncrostélyok és csapszögek. Ezeknek ott a helyük, a nagy sublótban?

Hiba még az is, hogy van egypár notórius későnjövő, akik miatt lemaradt az Erőmű a Dohánygyárral való versenyében. Ezek a szakik valószínűleg messze laknak, — gondoltam magamban, — talán Celldömölkön, vagy Makón, vagy még rosszabb: Jeruzsálemben, és hiába igyekeznek, futnak szegények lóhalálában, csak elkésnek egy-öt-tíz percecskét. Végül megtudtam, hogy a megrögzött későnjövők mind a közelben laknak.

Ha politikai munkáról van szó, akkor az ifik úgy eltűnnek, mint a kámfor. Talán nem is ifik ezek az ifik, hanem ifiknek álcázott vénemberek, akik szeretnek otthon a sutban szenderegni, éjjel meg hálósipkát hordanak, és hosszú gyapjúzoknit megfázás ellen?!

Vannak hibák, de nagyobbak az eredmények. Az Erőmű dolgozói tudják, hogy milyen fontos munkát végeznek. Ha az Erőműben rosszul menne a munka, akkor megállnának a gyárban a gépek. Az Erőmű dolgozói arra kérik olvasóinkat, hogy takarékoskodjanak a villanyenergiával.!

Arra kér most, férfit, nőt,
buzgó versem hív szava:
ki-ki nézzen vissza a
félreeső helyiségre:
nem maradt-e villany égve?!

Az erőmű villanyfényt küld szét szerte az országba, ennek ellenére az üzemben van egy csomó sötét hely a kazánok körül, ahol kazánmunkások botorkálni kénytelenek.

Mellári József
a legöregebb kazánmunkás

Gajdó László
a legifjabb kazánmunkás.

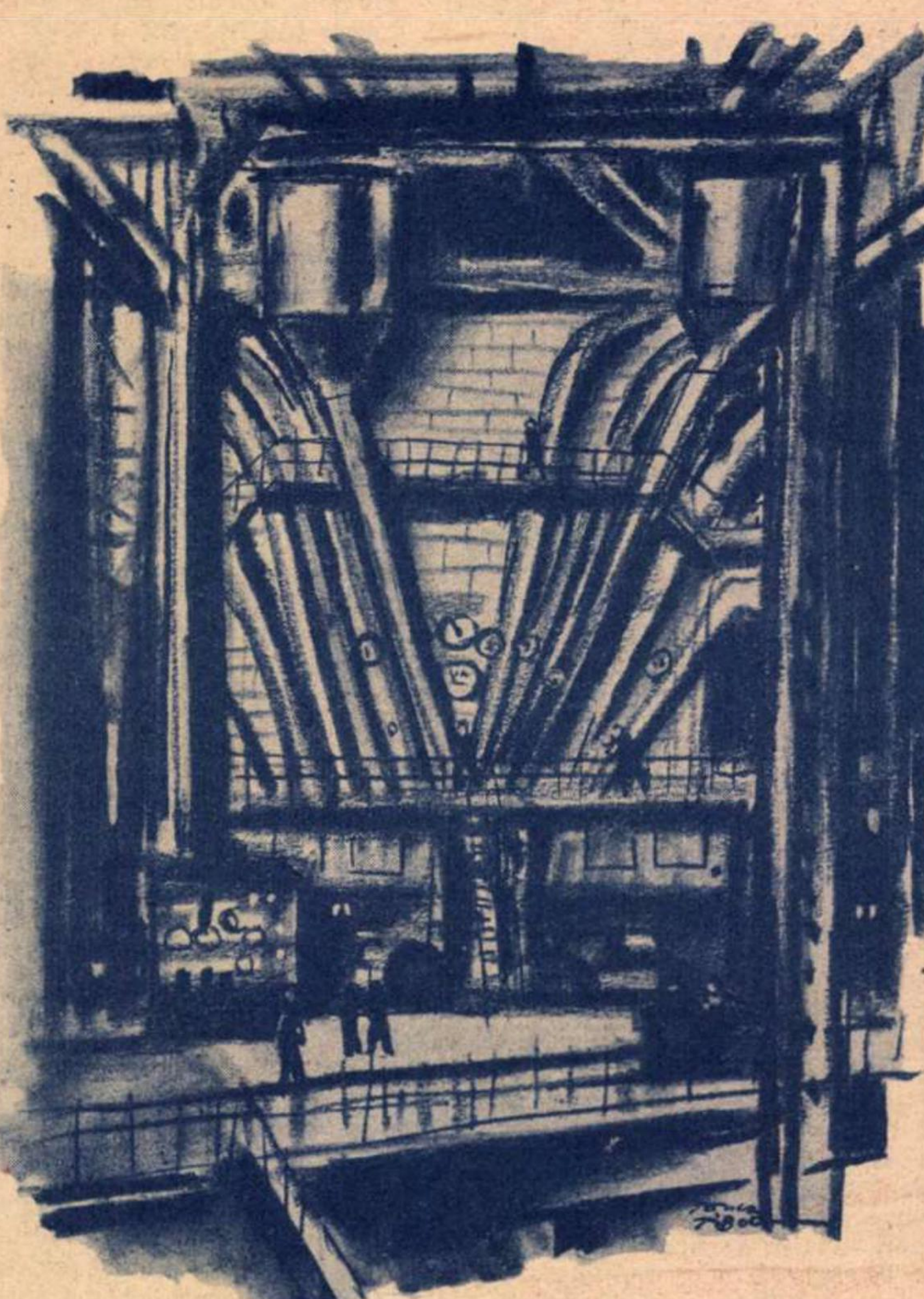
Rapcsák István

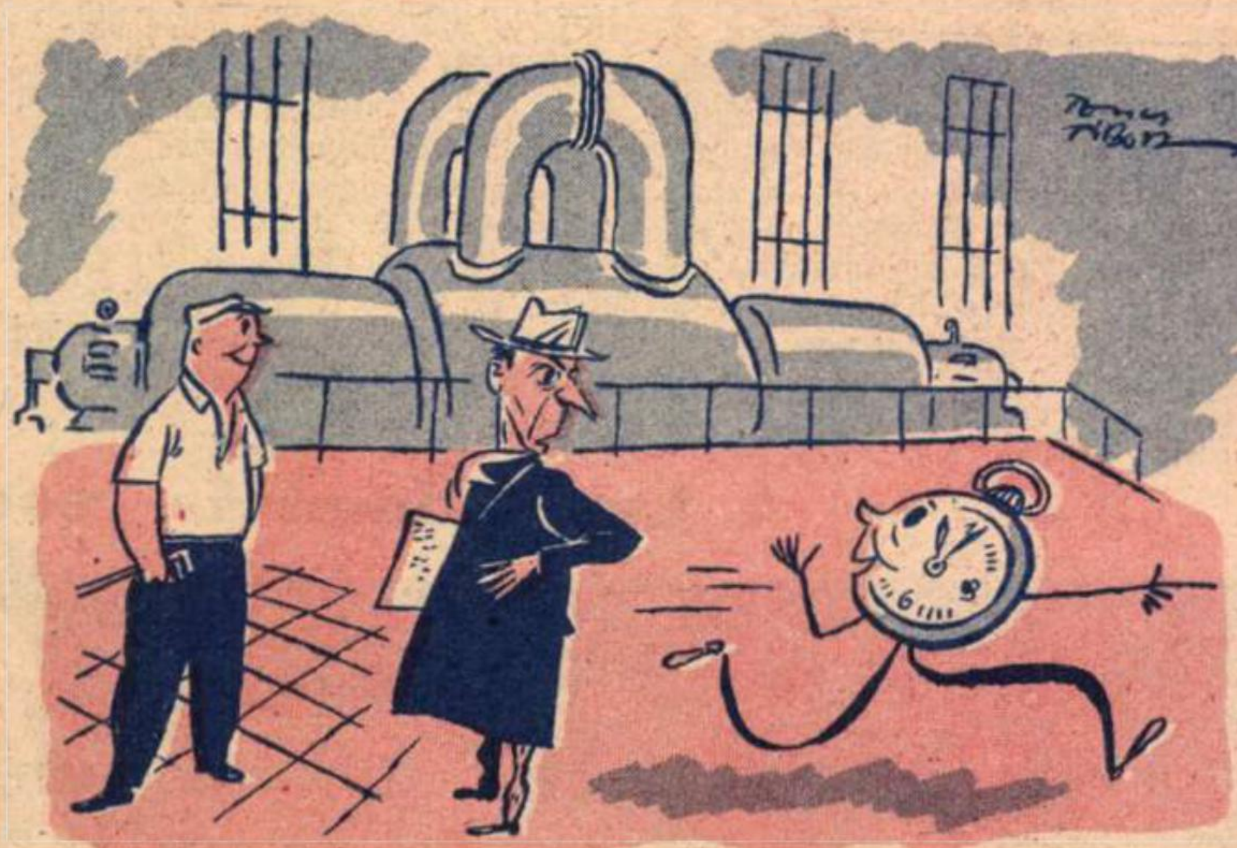
lógó sztahanovistának nevezte magát, mert munkaidő alatt ült a rajzolónak.

Jövő héten: a BÁBOLNAI ÁLLAMI GAZDASÁGban

A III. sz. kazán

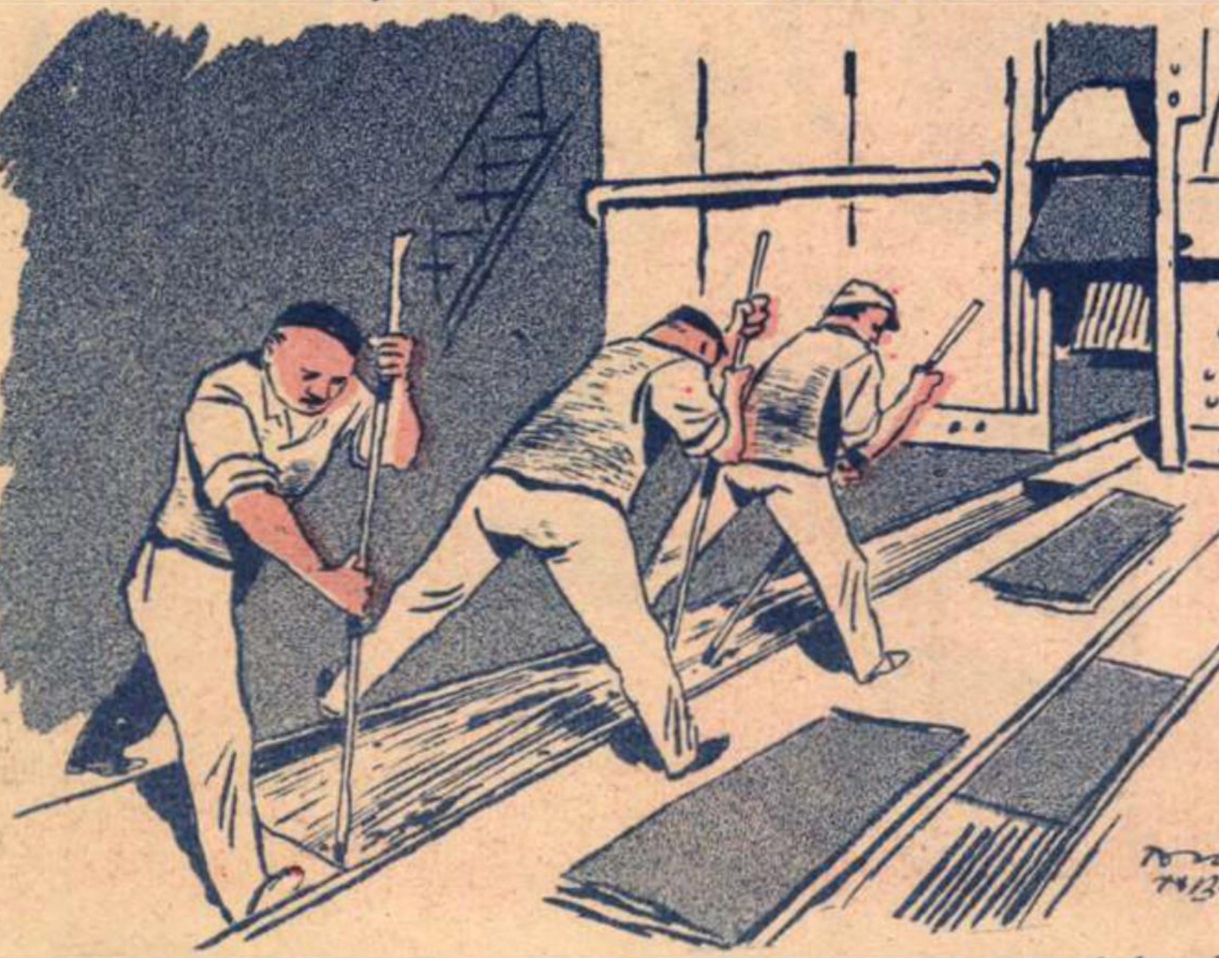

A generátor árnyékában

A ZSEBÓRA: Kedves gazdám, nem tudok ebben a mágneses térben járni, inkább kint járok egyet.

GONDOLÁSOK

Ezek a gondolások a múlt hagyatékaként itt felejtett ósdi salakcsatornát tisztítják.